

Soud první stolice odmítl žalobu o obnovu. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že jest naříditi o žalobě rok k ústnímu jednání.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

Důvody:

Dojde-li soud, prozkoumaj žalobu o obnovu podle předpisu § 538 c. ř. s., k úsudku, že jsou tu požadavky stanovené v první větě zmíněného paragrafu a že žaloba není nepřipustná z některého důvodu uvedeného v § 230 druhý odstavec c. ř. s., má — pokud nenastaly zvláštní případy vyznačené v §§ 539 a 540 c. ř. s., — podle § 541 c. ř. s. býti jednáno jen o důvodu a přípustnosti obnovy řízení a jest za tím účelem určiti rok k ústnímu jednání. Takové usnesení, které jest příznivým výsledkem předběžného zkoumání žaloby, nelze podle § 130 odstavce druhého c. ř. s. napadati zvláštním opravným prostředkem, ježto jde o nařízení roku. Věc jest stejná, došel-li k příznivému výsledku předběžného zkoumání žaloby o obnovu teprve soud rekursní na žalobcův recurs. I v tomto případě zahrnuje v sobě rozhodnutí rekursního soudu usnesení, že má býti položen rok k ústnímu jednání. Dovolací recurs jest tudíž podle § 130 odstavce druhého c. ř. s. nepřipustný a bylo jej podle § 526 odstavce druhého c. ř. s. odmítnouti. Dovolací rekurent není tím nějak zkrácen, neboť má na vůli, by při ústním jednání přednesl své námitky proti formální přípustnosti žaloby o obnovu, by se domáhal odmítnutí žaloby usnesením podle § 543 c. ř. s., a, kdyby mu nebylo vyhověno, by podal opravné prostředky podle zákona přípustné.

Čís. 9921.

Nárok zaměstnavatele proti okresní nemocenské pojišťovně na náhradu výloh první pomoci několika dělníkům jest nárokem jednotným a nelze ho posuzovati co do přípustnosti opravných prostředků (co do způsobu řízení) jako součet samostatných nároků na náhradu výloh, vynaložených na jednotlivé dělníky.

(Rozh. ze dne 17. května 1930, R I 207/30.)

Zaměstnavatel domáhal se na okresní nemocenské pojišťovně náhrady 4.563 Kč z důvodů, že poskytl svým dělníkům, kteří jsou pojištěni u žalované pojišťovny, obvazy, léčebné a osvěžující prostředky, a že takto učinil náklad v zažalované výši, který má podle zákona hraditi žalovaná (§ 1042 obč. zák.). Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Dovolací soud odmítl odvolání jako nepřipustné. Důvody: Žalobní nárok není částkou jednotnou, naopak skládá se z jednotlivých částek, které žalobkyně za každého jednotlivého dělníka vynaložila, by prostředky k poskytování první pomoci opatřila. I kdyby proto v každém případě bylo bývalo sprostředkováno největší množství,

činil by náklad na jednoho dělníka jen 126 Kč. Ve skutečnosti jest však tento náklad na jednotlivého dělníka mnohem menší, poněvadž nebylo u každého dělníka použito všech prostředků a šlo zpravidla o mnohem menší kvantitu. Náklad nepřevyšuje tudíž v jednotlivém případě 300 Kč. Poněvadž náklad na jednotlivé dělníky není ani ve skutkové ani v právní souvislosti s výlohami na ostatní dělníky a první pomoc poskytnutá jednotlivému dělníku jest pro každého zvláštním případem, nelze ani hromaděním těchto nároků změnití jejich povahu jako nepatrných nároků. Obzvláště nemá hromaděním těchto nároků vliv na přípustnost opravných prostředků. Podle § 501 c. ř. s. bylo proto odvolání, přípustné jen z důvodů zmatečnosti, jež se neuplatňují, podle § 471 čís. 2 c. ř. s. odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání žalobce znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud pokládá neprávem odvolání za nepřipustné proto, že jde o hromaděním samostatných nároků, při čemž pro opravné řízení každý nárok jest posuzovati samostatně. V souzeném případě nejde o nároky samostatné, mající různý skutkový a právní důvod. Všecky jednotlivé výdaje na první pomoc vyvěrají z téhož právního důvodu podle § 1042 obč. zák. (srv. rozhodnutí nejvyššího soudu č. 4102 sb. n. s.) a i skutkový jejich základ jest jednotný, poskytování první pomoci zaměstnancům žalobkyně na účet žalované pojišťovny. Že žalovaná může proti jednotlivým položkám a proti náhradě za jednotlivou pomoc uplatňovati různé námítky, nevádí právní a skutkové jednotnosti žalobního nároku. Proto lze pro opravné řízení pokládati za samostatné a proto nepatrné nároky jen ty, jež nevzešly z téhož právního a skutkového důvodu a každý o sobě nepřesahuje hranici věci nepatrné. Tomu tak není ve sporném případě a proto odvolací soud neprávem pokládá žalobní nárok za součet více samostatných nároků a odvolání z toho důvodu za nepřipustné. Proto bylo rekursu vyhověti, usnesení odvolacího soudu zrušiti a naříditi vyřízení odvolání bez ohledu na důvod, pro který bylo odmítnuto.

Čís. 9922.

Bylo-li nabyto filmu »s výhradou censury«, platí tato výhrada nejen v zájmu nabyvatele, nýbrž i v zájmu zadavatele, třebas ve smlouvě byla pro případ, že by censura nedovolila předvádění filmu, výslovně stanovena jen oprávnění nabyvatele (povinnost zadatelova). Nabyvatel nenabyl (požbyl) provozovacího práva k filmu, bylo-li předvádění filmu právoplatně zakázáno. Lhostejno, že jinému žadateli bylo napotom povoleno předvádění filmu.

(Rozh. ze dne 17. května 1930, Rv I 1090/29).